

Zaharia - comentarii J. N. Darby

Introducere - Zaharia

Zaharia se ocupa cu imperiul națiunilor mai mult decât ceilalți doi profeți de după captivitate, de acea împărăție sub al cărei jug erau iudeii, și de așezarea, în perfecțiune, a sistemului glorios care trebuie să însoțească prezența lui Mesia. Pe de altă parte, el ne prezintă respingerea lui Mesia de către acea rămășiță întoarsă din captivitate, și apoi starea nenorocită și de necredință în care urma să fie lăsat poporul, stare care prin care poporul avea să fie caracterizat în mod public, și, în ultimul rând, ultimele atacuri ale vrăjmașilor lui Yahve împotriva lui Israel, în special cele împotriva Ierusalimului. Profetul anunță nimicirea acelor vrăjmași prin judecata lui Dumnezeu, ca și gloria și sfințenia poporului, care avea să fie urmarea eliberării lor prin intervenția brațului lui Yahve, care, de atunci încolo va fi glorificat și va judeca tot pământul. Este istoria completă a lui Israel și a națiunilor în relațiile lor cu Yahve, de la captivitate până la sfârșit, în măsura în care acea istorie se leagă de Ierusalim, de a cărui restaurare se ocupă în mod special profetul, pentru că, dacă dominantă profeției lui Hagai este casa, Ierusalimul este punctul de plecare al profeției lui Zaharia, deși, pe parcursul profeției, templul și, chiar mai mult, Mesia, vin în prim-planul tabloului.

Profețiile lui Zaharia au aproximativ aceeași dată cu cele ale lui Hagai și, la Zaharia, sunt două profeții înafara celei introductive, pe când la Hagai sunt patru profeții. Prima profeție a lui Zaharia este cu o lună sau două luni anterioară ultimelor două profeții ale lui Hagai, care au fost rostite în aceeași zi. Iar la data celei de-a doua profeții a lui Zaharia (cap. 7), construcția templului nu se încheiase încă, dar era destul de avansată pentru ca acesta să poată fi loc de închinare și casă chiar dacă încă nu avusese loc consacrarea lui.

Duhul lui Dumnezeu începe cu un îndemn întemeiat pe dovezile pe care le dădea istoria poporului cu privire la modul în care ei primiseră cuvintele profeților. Lucrurile care îi plăceau lui Yahve, cu privire la care profeții avertizaseră deja poporul, ajunseseră să dea roade, dar acum Dumnezeu lua cunoștință de purtarea națiunilor cărora El le încredinșase puterea, și care, fiind lăsate în tihnă, nu-și făceau nici un fel de probleme în legătură cu ruina poporului lui Dumnezeu.

Dar Yahve se interesează de poporul său, este indignat împotriva națiunilor care sunt în pace și este mișcat de o mare gelozie pentru Ierusalim, drept care El se întoarce spre Ierusalim cu îndurare, iar poporul său va avea parte de prosperitate și abundență. Aici putem remarca faptul că judecata Babilonului, deja fapt împlinit, era în principiu judecata executată împotriva asupritorului dintre națiuni, împotriva căpeteniei acelei împărății - a statuii, iar promisiunea binecuvântărilor se extinde la lucrurile de care va avea parte Ierusalimul după judecata finală a asupritorului.

Înainte Duhului erau fi trei împărății; lumea era în pace sub autoritatea celei de-a doua din cele patru, sau a primei din cele trei. Calul este în general simbolul energiei divine în guvernarea pe pământ. La fel și aici, în împărățiile care se succed celei a lui Nebucadnețar. Înafara celui dintre mirți mai sunt încă trei, dar aceștia mi se pare că ar avea mai curând caracterul de duhuri care administrează în mod providențial aceste împărății și nu cel al unor împărății în sine. Primul cal dintre cei trei are aceeași culoare ca acela al omului dintre mirți - probabil deoarece Cyrus și Perșii eliberaseră și favorizaseră poporul lui Dumnezeu, așa cum va face Domnul Isus Însuși în puterea Lui ce amare.

Aceasta este deci semnificația acestei prime părți a profeției. În primul rând judecata deja executată asupra lui Israel arată virtuțile cuvântului lui Yahve, și apoi Dumnezeu revenind la Ierusalim în mângâiere și bunătate, mișcat de gelozia pentru această cetate și indignat împotriva națiunilor care erau în pace când Ierusalimul era în ruină.

Viziunea judecă toată lucrarea împărățiilor națiunilor și arată că totul era supus guvernării providențiale a lui Dumnezeu, care se ocupă de toate pentru a favoriza pe poporul său, și care, privind până la sfârșitul aceluși timp al națiunilor, vestește prosperitatea și binecuvântarea cetății alese. Remarcați că, până atunci, Iuda a avut parte de o restaurare provizorie a privilegiilor sale legate de închinare, pentru a avea o poziție din care să-L poată primi pe Mesia pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Viziunea de la sfârșitul capitolului cuprinde ansamblul împărățiilor care vor fi în relație cu Iuda și cu Ierusalimul și care îl vor asupri până la eliberarea finală. Coarnele sunt simboluri ale puterii, iar fierarii* sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru a zdrobi acele coarne. Fără a intra în detalii, vom remarca faptul că, în versetul 19, Israel este privit ca o parte a unui ansamblu, după cum mi se pare. Ninive trecuse sub jugul Babilonului, iar Israel era subjugat cum fusese și sub alte imperii, toate acestea fiind privite ca un ansamblu.

Restaurarea Ierusalimului este zugrăvită în capitolul al doilea într-un mod remarcabil, care pune în lumină legătura, deja arătată, dintre întoarcerea din captivitatea din Babilon, prin intermediul lui Cyrus, slujitorul, omul drept venit din orient, și eliberarea dată prin manifestarea lui Mesia. Întâi este anunțată restaurarea deplină și totală a Ierusalimului, Yahve Însuși fiind Cel care asigură prosperitatea și pacea locuitorilor Ierusalimului, El Însuși fiind gloria lor și locuind acolo. Este atunci ușor de înțeles cât de încurajatoare pentru acei locuitori sunt o asemenea promisiune și un asemenea interes din partea lui Yahve pentru Ierusalim, chiar dacă împlinirea promisiunii nu avea loc în acel timp.

Yahve cheamă poporul și îl invită să părăsească ținutul din Nord, expresie folosită pentru a desemna Caldeea, pentru că fusese risipită în cele patru vânturi. Captivitatea în Babilon era adevărata sentință de Lo-Ami, iar reîntoarcerea lor, după ce Babilonul fusese judecat, vestea o eliberare și mai mare, eliberarea de ceea ce va reprezenta Babilonul în zilele din urmă. Sionul este eliberat din captivitatea în Babilon. Dacă eliberarea a avut loc într-o oarecare măsură prin intermediul lui Cyrus, aceea nu a fost însă împlinirea deplină a planurilor lui Dumnezeu, pentru că poporul era în continuare supus imaginii și legii națiunilor, cum este și acum. În special, iudeii vor fi subjugăți de ceea ce poartă caracterul Babilonului și vor fi eliberați, dar aceasta va fi atunci când Yahve Se va arăta într-o glorie care nu va admite nici un fel de opoziție față de voia Lui. După glorie, el va trimite la națiunile care l-au jefuit pe Israel. Se va arăta gloria lui Yahve și vrăjmașii vor fi judecați, pentru

că acela care se atinge de Israel, preaiubitul lui Yahve, atrage asupra sa judecata care va lovi ceea ce are el cel mai scump. Judecata națiunilor legitimează cuvântul pe care Dumnezeu i-l adresează lui Israel, poporul său.

Fiica Sionului va cânta de bucurie pentru că Yahve va veni să locuiască în mijlocul ei. Mai multe națiuni vor veni și se vor alătura lui Yahve în acea zi, ele vor deveni poporul Lui și El va locui în mijlocul lui Israel. Atunci cuvântul profetic, a cărui împlinire a fost atât de mult timp suspendată încât va părea a fi fost un vis de noapte, se va legitima pentru Israel prin împlinirea completă. Yahve va moșteni Iuda ca parte a Lui în Țara Sfântă și va alege Ierusalimul. Ce epocă solemnă! Orice carne va trebui să tacă pentru că Yahve se va ridica din locul sfințeniei Sale pentru a împlini buna plăcere a voiei Sale.

Vedem că, oricât de mare va fi fost încurajarea pentru iudeii din acele zile, Duhul merge mai departe, la sfârșitul veacului, la manifestarea gloriei lui Yahve, la binecuvântarea Ierusalimului și a întregului pământ. Întoarcerea din Babilon, care este un fapt istoric împlinit, rămâne totuși în viitor ca adevărata eliberare a Sionului. Orice carne va trebui să recunoască armata lui Yahve. Sunt judecăți care vor veni după glorie.

Dar pentru ca Ierusalimul (centrul căilor lui Dumnezeu) să fie astfel restabilit în binecuvântare, era necesar ceva mai mult decât simpla exercitare a puterii lui Dumnezeu. Poporul era vinovat și întinat. Și atunci cum ar fi putut el să stea în prezența lui Dumnezeu și să fie înveșmântat în glorie? Și totuși ei trebuie să fie în prezența lui Dumnezeu pentru a putea fi binecuvântați: aceasta este istoria oricărui păcătos. Aceasta este problema importantă care este care este rezolvată în capitolul 3. Iosua, marele preot, care reprezintă poporul (aici nu este vorba despre mijlocire, ci de responsabilitate), era înaintea lui Yahve, înaintea "Îngerului lui Yahve", adică înaintea lui Dumnezeu așa cum se manifestă El de la plecarea din Horeb. Satan, adversarul binecuvântării poporului lui Dumnezeu, era acolo pentru ca să i se împotrivescă. Cum să-i răspundă?

Iosua nu-i putea răspunde pentru că era îmbrăcat în haine murdare. Yahve Însuși apără cauza poporului său, așa cum a făcut în situația cu Balaam, și S-a folosit de autoritatea divină împotriva adversarului. Yahve a ales Ierusalimul și a scos pe poporul său ca pe un tăciune din foc, iar Satan voia să-l arunce din nou în foc! Yahve dorea să-i salveze, să-i elibereze de sub orice vinovăție și întinare. Și totuși întinarea era un fapt și era ceva insuportabil pentru Dumnezeu. Dar Dumnezeu, lucrând în har, trebuie să înlăture păcatul dinaintea ochilor săi deoarece păcatul este insuportabil, dar nu să-l înlăture pe păcătos. El face pune capăt prezenței păcatului înaintea lui, îl înlătură, și, îmbrăcându-l pe Iosua în haine noi (lucrarea perfecțiunii lui Dumnezeu), îl face preot în prezența Lui. Aceasta este poziția pe care o va avea Israel: îndreptățit înaintea lui Dumnezeu și angajat în slujbă, fiind un popor de preoți, înveșmântat cu dreptatea pe care Dumnezeu le-a dat-o. Prin aceasta anticipăm această poziție într-un mod mult mai înalt și ceresc.

Versetul 7 îl așează pe Iosua în poziția de reprezentant al poporului, care are o responsabilitate prezentă: dacă va fi credincios, va avea un loc în prezența lui Dumnezeu. Versetul 8 îl tratează ca imagine a lui Hristos, care are un popor de preoți asociat cu El în binecuvântare, așa cum se va împlini în zilele din urmă. Piatra de temelie pusă înaintea ochilor lui Iosua era doar o imagine slabă a adevăratei pietre, temelie de neclintit pentru toată binecuvântarea lui Israel și pentru toată guvernarea lui Dumnezeu pe pământ. Yahve Însuși îi conferă adevăratul caracter: aceea va reprezenta gândurile lui Yahve în guvernarea Lui; ea va avea, sau, mai curând, va fi, pecetea lui Dumnezeu, iar nelegiuirea de pe pământ va fi complet înlăturată prin lucrarea lui Dumnezeu, în mod absolut, eficace și pozitiv. Acea piatră va avea și înțelegerea perfectă a lui Dumnezeu: va avea șapte ochi.

Cu privire la această expresie mai adaug câteva cuvinte. În 2. Cron 16 vedem ochii lui Yahve prezentați ca străbătând întregul pământ pentru ca să lucreze cu putere în favoarea celui cu inima integră înaintea Lui. Aceasta este fidelitatea lui Dumnezeu arătată prin aceea că ia cunoștință de toate în căile guvernării Sale. Aici ochii Lui sunt în piatră puse în Sion pentru că acolo este sediul acestei guvernări care vede toate lucrurile pretutindeni. În versetul 10 din capitolul următor, acești ochi, care văd totul și străbat pământul, se bucură văzând firul cu plumb în mâna lui Zorobabel, adică încheierea completă a zidirii locuinței lui Yahve. În acest caz, acei ochi nu sunt prezentați ca fiind așezați la sediul guvernării pe pământ, ci în caracterul lor de clarviziune universală și activă și în activitatea providențială, ei neodihnindu-se până ce lucrarea lui Yahve față de Ierusalim nu este împlinită: atunci ei se vor bucura. Inteligența activă a Providenței își va găsi plăcerea în voia lui Dumnezeu, care nu se poate să nu se împlinească. Aceiași ochi îi vedem (Apocalipsa 5) la Mielul înălțat la dreapta lui Dumnezeu, care în curând va lua în stăpânire pământul ca moștenire a Lui. Aceștia sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul, pentru că guvernarea este încredințată Mielului deși El încă nu o exercită pe pământul pe care îl va lua în stăpânire.

Revin la capitolul nostru. Atunci când sediul guvernării perfecte a lui Yahve va fi stabilit la Ierusalim și nelegiuirea țării lui Israel va fi fost înlăturată, pacea va fi deplin stabilită și fiecare se va bucura de pace cu vecinul lui și fiecare va fi cu inima aproape de toți. Aceasta deoarece Acela care domnește este Prințul păcii.

Toate acestea depind de introducerea lui Hristos, Odrasla. Aici El nu este prezentat ca împărat, ci este vorba despre persoana Lui și de efectul intervenției Lui.

Remarcați: Cuvântul nu spune că nelegiuirea va fi înlăturată înainte ca efectul lucrării lui Hristos să fie aplicat prin credința în El, credință care, pentru Israel, ține de vedere. Inima lor va fi fost atrasă către Yahve mai înainte, după cum rămășița credincioasă a fost atrasă prin lucrarea lui Ioan Botezătorul, dar pacea care decurge din înlăturarea nelegiurii și bucuria eliberării complete vine după aceea. Ei vor cânta "un fiu ni s-a născut" (Isaia 9:6).

Apoi, Zaharia este ca trezit de Dumnezeu ca să vadă ordinea perfectă pe care El o va stabili. Și aici harul ne oferă ocazia unor revelații ale planurilor lui Dumnezeu pentru ceea ce urmează. Profetul vede sfeșnicul luminii lui Dumnezeu pe pământ, rânduit în toată perfecțiunea lui. Era un singur sfeșnic, dar el avea șapte brațe. Este unitatea în perfecțiunea coordonării spirituale, unitate perfectă și dezvoltare perfectă a acestei unități. Fiecare lucru era la locul lui ca mijloc și cele două surse ale harului spiritual care alimentează lumina erau așezate de o parte și de alta pentru a întreține lumina care strălucea înaintea lui Yahve. Crec că acestea reprezintă regalitatea și preoția lui Hristos, care mențin, prin puterea și harul lor, lumina perfectă a ordinii divine între evrei. Lucrarea era divină - țevile erau de aur - le era dat harul Duhului, al cărui simbol este uleiul și mărturia este menținută în această ordine perfectă.

Dar, mai întâi, Duhul îl așează pe Israel, în momentul profeției, într-o poziție clară. Nu venise încă epoca în care puterea să se exercite în mod vizibil, în care Yahve să folosească forța pentru stabilirea în mijlocul poporului a gloriei Sale și a închinării aduse Lui. Duhul Lui lucra în mijlocul rămășiței credincioase a lui Israel pentru ca, dacă ei ascultă, să fie puși într-o relație morală cu El, să fie aduși la El pentru ca să-l aducă închinare, închinarea lor fiind acceptată de El deși era imperfectă (din vreme ce închinarea era restabilită prin puterea lui Dumnezeu, deși Israel rămânea încă în robie). Era o închinare lui Dumnezeu în duh și în adevăr, potrivit cu ceea ce El dăduse poporului. Atunci providența exterioară acționa în același timp pentru a împlini tot ceea ce era necesar pentru a menține acele relații cu Dumnezeu, relații pe care bunătatea Lui le stabilise pentru Israel după căderea lui și eliberarea din Babilon prin intervenția providențială a lui Dumnezeu. Cei șapte ochi vor străbate pământul și vor privi cu bucurie lucrarea încheiată prin mâinile lui Zorobabel, casa în care rămășița credincioasă revenită din captivitate va fi în relație cu Dumnezeu.

Aceasta conturează clar poziția poporului și cele două ordini pentru lucruri care ne sunt înfățișate în această profeție. Starea de atunci era cea a unor relații stabilite de Dumnezeu în mod suveran, prin Duhul Său, în care poporul aducea o închinare plăcută, Duhul lui Dumnezeu fiind în mijlocul celor scăpați și acționând, în același timp, prin puterea providențială pentru a asigura binecuvântarea, dar nun era o guvernare directă din partea lui Dumnezeu, guvernarea fiind lăsată în mâinile acțiunilor.

În perspectiva profetică era avută în vedere ordinea desăvârșită care va fi stabilită la Ierusalim ca lumină divină pe pământ, menținută prin slujirea celor doi "fii ai untdelemnului": împărăția și preoția, care vor fi înaintea Domnului** întregului pământ. Dumnezeu lui Israel își avusese tronul la Ierusalim, dar Dumnezeu cerurilor a încredințat căpeteniei națiunilor stăpânirea întregului pământ. Acum, Domnul întregului pământ urmează să restabilească ordinea pe pământ potrivit cu voia Lui, la Ierusalim, și va menține acolo, în prezența Lui, lumina divină prin împărăția preotească.

Capitolul 5 ne vorbește despre cealaltă față a tabloului, adică despre judecata celor răi care se găsesc în Israel în zilele din urmă. Profetul vede un sul de carte mare și plin cu blesteme pentru cei răi, pentru cei care păcătuiesc împotriva vecinilor lor și împotriva numelui lui Yahve, pentru ca ei să fie nimiciți împreună cu casele lor.

Apoi, poporul în corpore, este așezat în poziția care i se cuvine; ceea ce se numea Ierusalim, Israel și poporul lui Dumnezeu aparținea de fapt Babilonului. Dumnezeu, prin providența Lui plină de putere, îi ia și îi așează acolo unde le este locul de drept și casa Lui este zidită în țara Șinear, caracterul ei babilonean fiind pus în evidență prin amplasamentul ei.

În capitolul al șaselea, cele patru monarhii ne sunt prezentate altfel decât ca expresie a guvernării directe a lui Dumnezeu, sau numai ca expresie a guvernării omului. Am văzut că puterea îi fusese încredințată omului în persoana lui Nebucadnețar și că omul falimentase. Dar Dumnezeu nu a dorit ia imediat frâiele guvernării pe pământ, nici nu a vrut să lase pământul sub răutatea voinței omului, neînfrănată de providența Lui, fără o guvernare. El guvernează dar nu în mod direct, ci prin instrumente ale Lui, și face aceasta astfel încât menține mărturia despre caracterul și căile Lui, rezultatul activității acelor instrumente fiind unul care corespunde voiei Sale. Numai Dumnezeu în înțelepciunea Lui poate face aceasta, pentru că El cunoaște totul și dirijează toate pentru împlinirea planurilor Sale. Acesta este motivul pentru care vedem tot felul de lucruri, care, sub aspect moral, sunt în dezacord cu căile Lui în guvernare, și care totuși reușesc, ducând în prezent la haos, dar deznodământul ne va lămurii arătând o înțelepciune și mai mare și mai minunată decât aceea care s-a manifestat în guvernarea Lui în mijlocul lui Israel, așa perfectă cum a fost ea la locul ei. Providența generală, prin rezultatele ei, satisface cerințele morale ale firii lui Dumnezeu, în timp ce, pe cursul intermediar al evenimentelor, se lasă libertate energiei active a voinței omului.

Această putere intermediară, exercitată prin intermediul instrumentelor care vin din prezența Dumnezeului suveran, este exercitată în raport cu drepturile Lui asupra întregului pământ. Aceasta este caracteristica lui Dumnezeu în cartea acestui profet și acesta este și caracterul guvernării Lui în prezent, adică în perioada celor patru împărății. Atunci când va domni Hristos, guvernarea va fi directă, prin persoana Lui, și Ierusalimul va fi centrul acelei guvernări.

Cred că judecata executată asupra Babilonului corespunde la ceea ce ni se spune în versetul 8 deoarece vedem că ținutul Caldeei este la nord față de Israel. Acolo, acele duhuri de cârmuire au împlinit voia lui Dumnezeu. Cred că versetul 7 indică imperiul roman, prin aceasta înțelegând tot ce intră în componența lui, începând de la întemeierea lui și până în prezent, dar și caracterul lui istoric în toate timpurile. Caii albi reprezintă ceea ce Dumnezeu a făcut prin intermediul imperiului grec. Caii bălțați și vâjnoși par să indice un amestec al puterilor grecești și romane. Caii au cel puțin două caracteristici, acestea devenind mai apoi categorii distincte, ultima dintre aceste categorii având numai caracterul universal, acela de a cutreiera tot pământul. Nu mă-ndoiesc că toate aceste instrumente orgolioase ale guvernării lui Dumnezeu se vor regăsi în zilele din urmă ca sfere ale judecății lui Dumnezeu, atunci când Dumnezeu își va reclama drepturile în calitate de Dumnezeu al întregului pământ. Cel puțin Babilonul geografic nu face excepție, în virtutea a ceea ce ni se spune în versetul 8.

Rezultatul final se vede de la versetul 9 la versetul 15, unde vedem Odrasla crescând în locul gloriei sale pe pământ și construind templul lui Yahve, purtând gloria, domnind pe tronul Său, fiind preot pe acel tron, ca adevărat Melhisedec și menținând pace perfectă pe pământ, potrivit consiliului lui Yahve pentru pace pe pământ. Acest consiliu este între Yahve și Odrasla. Comparați cu Psalmul 85 și 87. Și vor veni de departe și vor construi la templul lui Yahve și mărturia profeției va fi legitimată prin împlinirea ei.

Să privim cele două elemente care leagă evenimentele și căile lui Dumnezeu din acel timp cu faptele glorioase din zilele din urmă. Întâi, răsturnarea Babilonului este judecata deja executată asupra primilor asupritori ai Ierusalimului, care l-au dus în captivitate. De asemenea, este judecat în principiu întregul sistem. După cum ne spune Noul Testament, stăpânitorul lumii acesteia este deja judecat. Apoi, împlinirea promisiunilor ține de ascultarea rămășiței (v. 15). Acesta este un aspect de continuitate pentru Israel până la sfârșit (v. Fapte. 3 și chiar și Evrei 3 și 4). Numai că, până atunci, trebuie să se îplinească numărul deplin al națiunilor, care intră în mod independent de Israel și pe alt teme. La sfârșit, Israelul ascultător - de fapt, rămășița -, neavând legătură cu Biserica, ci bazându-se pe vechile promisiuni făcute lui Israel ca popor pământesc, ajunge să se bucure de efectul împlinirii depline a acelor promisiuni.

Putem remarca faptul că, în Zaharia (Babilonul fiind deja judecat), nu vedem nici omul investit cu putere pentru a guverna, nici caracterul moral al împărățiilor prezentat sub forma unei statui sau ca fiare, ci guvernarea providențială a Dumnezeului ascuns, care este totuși o guvernare reală, în raport cu aceste împărății. Este un aspect foarte important pentru a înțelege întregul sistem care există de la Nebucadnețar și de la revenirea din captivitate până la sfârșit, când Hristos va domni în dreptate. Prima parte a profeției se încheie la

sfârșitul capitolului 6.

De la capitolul 7 și până la sfârșitul cărții, profeția are ca obiect special introducerea lui Mesia în mijlocul lui Israel și consecințele respingerii Lui. Aici regăsim aceleași principii ale responsabilității și binecuvântării pe care le-am văzut prezentate în legătură cu rămășița care s-a întors din Babilon. Profeția începe amintind lipsa de sinceritate față de Yahve în plângerile și umilințele pe care le-au suferit pe parcursul celor 70 de ani de captivitate și exemplul pe care împietrirea inimii poporului îl dăduse înainte de acea epocă tristă, împietrire a inimii care a făcut ca ei să fie risipiți în toate țările, țara cea plăcută fiind transformată într-o pustietate. Dar acum, dragostea lui Yahve pentru Sion, cetatea Lui aleasă, face să se manifeste gelozia și mânia Lui împotriva acelor care îi oprimau. El revenise, așa că ea urma să fie binecuvântată în calitate de cetate a adevărului; muntele lui Yahve va fi muntele ei sfânt. Ierusalimul va fi binecuvântat din belșug, străzile lui vor fi pline de locuitori și bătrânii lui vor avea multe zile. Dumnezeu va aduce pe poporul său din toate țările unde sunt risipiți și în captivitate. De atunci poporul Său va gândi la El punând temelii templului. Binecuvântarea va curge ca un râu, după cum mai înainte dăduse peste margini nenorocirea și judecata. Iudeii care reveniseră din Babilon sunt așezați în condiții de adevăr și dreptate pentru a se bucura de binecuvântări (Zaharia 8:16-17).

Apoi Yahve declară, în mod necondiționat, că zilele de post vor fi zile de sărbătoare și că vor veni oameni din toate națiunile pentru a se închina lui Yahve la Ierusalim și că îl vor apuca de poala hainei pe iudeu știind că Dumnezeu este cu iudeii. Avem deci consecințele morale ale neascultării, care s-au împlinit deja, de asemenea, este semnalată lipsa de sinceritate și împietrirea inimii, iar binecuvântarea prezentată este introdusă prin har și acordată poporului cu condiția de a umbla potrivit cu voia lui Dumnezeu, această binecuvântare urmând să aibă toată semnificația prezenței lui Yahve, și, în final, planurile lui Dumnezeu în har, care țin numai de El și nicidecum nu vor da greș. Dar acest ultim gând introduce multe consecințe și evenimente importante.

Primele două consecințe sunt următoarele: Israel va fi pus în posesia întregului teritoriu care i-a fost dat de Dumnezeu. Vrăjmașii vor veni, dar Yahve Însuși va proteja casa lui, iar rezultatul intervenției Lui va fi acela că asupritorul nu va mai trece peste ei niciodată. Yahve Însuși ia cunoștință de problemă.

În acea zi, întreaga omenire își va îndrepta privirile către Yahve, ca și cei din semințiile lui Israel (comparați această parte a cap. 9 cu Isaia 17).

Această intervenție directă a lui Yahve, care a făcut tabără în jurul casei Sale (aceasta este apărarea cetății împotriva ultimului atac al asirianului, pe care l-am întâlnit în mai multe rânduri în profeții), introduce în mod necesar prezența lui Mesia în vederea evenimentelor din zilele din urmă. Despre aceasta ne spune versetul 9 din capitolul 9. Acest verset ni-l prezintă pe Mesia în caracterul Lui personal de Mesia împărat, dar sub un dublu aspect. Și acesta este motivul pentru care în Noul Testament este citat doar ceea ce se referă la prima venire a Mântuitorului. Împăratul Sionului vine la cetate; El este drept și aduce prin El însuși puterea și eliberarea. Iată ideea generală, ceea ce va fi necesar pentru Sion și se va împlini în zilele din urmă. Duhul adaugă caracterul personal al Domnului, duhul în care El S-a prezentat înaintea lui Israel, smerit și călare pe un măgăruș. Știm că aceste cuvinte sa-au împlinit la prima Lui venire.

După ce Mesia a fost prezentat astfel, în versetul 10 și cele ce urmează este anunțat efectul definitiv al prezenței Sale, în continuarea versetului 8, cu diferența că este avut în vedere Cel care a fost prezentat. El va pune capăt războaielor în Israel, va stabili pacea între națiuni, va stăpâni până la marginile pământului, țara lui Israel fiind centrul puterii Sale. După ce Yahve va fi eliberat poporul (cel puțin rămășița credincioasă va deveni poporul) potrivit cu sângele legământului, le va răsplăti dublu pentru suferințele lor și îi va folosi pentru a-și exercita puterea asupra națiunilor. Puterea lui Yahve îi va însoți și îi va salva, ei fiind turma poporului său. La cererea poporului său, care va fi mers ca o turmă fără păstor, căutând în zadar ajutor la idoli, Yahve va revărsa binecuvântarea asupra țării. Yahve va cerceta din nou turma sa, casa lui Iuda, și din ea va ieși puterea, ea devenind asemenea calului lui Yahve în ziua judecății. Iuda va fi întărit și Efraim va fi salvat. Yahve îi va strânge laolaltă astfel încât nu va fi suficient loc pentru cei care vor fi strânși. El va seca marea și râul pentru ca ei să treacă și mândria vrăjmașilor lor va fi doborâtă. Ei vor fi puternici prin numele lui Yahve, Dumnezeul lor și vor umbla în Numele Lui.

Până la sfârșitul capitolului 10 avem proclamația generală a binecuvântării care trebuie să-i încununeze pe Iuda și pe Efraim și a întoarcerii lor în țara lor prin favoarea lui Yahve.

În capitolul 11, Duhul prezintă detalii legate de respingerea lui Mesia și de împrejurările deosebite din zilele de la urmă, ca fiind consecințe ale acestei respingeri, și anume judecățile pe care aceasta le va atrage. Este istoria lui Israel din punct de vedere al relațiilor lui cu Hristos.

Cred că începutul capitolului 11 vorbește despre invadarea lui Israel de către națiuni. Primele trei versete prezintă tabloul general al situației țării. În al patrulea verset, Yahve se ocupă de turma Lui cea devastată din cauza că stăpânii lor dintre națiuni găsesc în ei doar un mijloc de îmbogățire. Cei care îi păstoreau nu aveau pic de milă pentru ei, așa că Yahve Însuși este emoționat și arată compasiune față de sârmanii turmei chiar în timp ce, ca națiune, lor li se dă să suporte roadele propriei lor nelegiuiri. Atunci El se ocupă de cei asupriți: acesta este duhul de viață al lui Hristos în Israel.

Cele două toiege reprezintă autoritatea Lui asupra tuturor popoarelor, care îi unește pe Iuda și pe Israel. Acesta este dublul efect al puterii lui Hristos. Dar păstorii lui Israel sunt nimiciți, iar Hristos, persecutat de poporul rău și stricat, detestat și El de popor, îi lasă să sufere consecințele purtării lor. Ca urmare, El renunță pentru un timp la moștenirea popoarelor, pentru că El trebuie să se bucure în Israel. Dar sârmanii turmei au recunoscut în ceea ce a făcut El împlinirea cuvântului profetic. Ei nu au așteptat gloria publică a lui Mesia în Israel, ci s-au atașat de El ca persoană în urma dovezilor pe care le-a dat că are o misiune din partea lui Dumnezeu. Am impresia că aceasta extinde lucrarea apostolică în mijlocul lui Israel și pe durata vieții lui Isus. De fapt, profeția vorbește doar despre aceasta. Versetele 12 și 13 ne spun despre prețul la care l-a evaluat poporul pe Împăratul și Mântuitorul lor. Cunoaștem cu toții împlinirea a ceea ce este scris. Aici profetul însuși dă acel preț în mod profetic, marcând că așa trebuia să se îplinească planurile lui Dumnezeu. Vedem că aici Hristos se prezintă ca Yahve Însuși. Relația dintre versetul 9 și versetul 6 scoate în evidență același adevăr. Gândurile lui Yahve cu privire la ceea ce va face sunt împlinite în persoana lui Isus. Apoi, și unirea dintre Iuda și Israel, care va fi prin Hristos, este abandonată. Versetele 15, 16 și 17 ni-l prezintă pe profet luând în mod simbolic trăsăturile Antihristului (după cum mai înainte reprezentase purtarea lui Iuda) pentru a anunța venirea celui păstor nebun ca o judecată din partea lui Dumnezeu, și care, la rândul lui, va suferi judecata pe care o merită. Hristos a venit în numele Tatălui și nu a fost primit; un altul va veni în numele lui însuși, iar pe acela poporul îl va primi.

Prezentarea Antihristului păstor*** al lui Israel face loc relatării evenimentelor care se vor desfășura în jurul Ierusalimului în zilele de la urmă. Toate națiunile se vor strânge în jurul Ierusalimului, dar acolo vor găsi o piatră care-i va zdrobi. Dumnezeu va judeca puterea omului, dar va ridica pe poporul său prin harul Lui suveran. El va distruge națiunile care se vor sui împotriva Ierusalimului. Întâi vine salvarea poporului prin puterea lui Yahve. Este harul suveran arătat față de cel dintâi dintre păcătoși, sărmanul dar preaiubitul Iuda, care a culminat toate răzvrătirile împotriva lui Dumnezeu cu disprețul și respingerea Împăratului și Mântuitorului său.

Harul preia inițiativa asupra tuturor resurselor omului. Îndrăzneala vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu face să se angajeze în lucrare afecțiunea Lui, care nu scade niciodată, ci, această îndrăzneală, îi dă lui Dumnezeu ocazia de a demonstra fidelitatea Lui în dragostea față de Iuda. Iuda, cel vinovat dar preaiubit, este salvat. Adică este salvată rămășița credincioasă, pentru care nenorocirea lui Israel este o povară. Dar rămâne încă problema purtării lor față de Dumnezeu. Totuși harul eliberării a lucrat în inima lor. Știm că legea a fost scrisă în inima lor, dar mai era nevoie de ceva. A fi iubit de un Dumnezeu împotriva căruia te-ai revoltat înmoaie inima. Harul merge și mai departe și îl înfățișează poporului pe Mesia pe care îl străpunseseră. Cel pe care îl respinseseră era tocmai Yahve care îi elibera. Nu mai este acel strigăt în necaz, al celor care nu au nici o resursă înafară de Yahve. Israel, sau, mai exact, Iuda, care nu mai este pradă acelei neliniști grozave produse de necazul în care se afla, este pus în fața propriului păcat, pe care îl simte înaintea Mântuitorului crucificat. Nu mai este durerea obișnuită a unei națiuni zdrobite și călcate în picioare de alții, cu sentimentele ei cele mai alese, ci sunt inimi care se tocesc simțind ceea ce au făcut pentru Acela care S-a dat pe sine însuși pentru ele. Fiecare familie în parte recunoaște profunzimea păcatului ei fără ca teama de judecată și de pedeapsă să schimbe autenticitatea și caracterul afecțiunilor lor. Inimile lor sunt restaurate potrivit cu eficacitatea lucrării lui Hristos. Aceasta este ceea ce pune poporul în mod definitiv în relație cu Dumnezeu. Am văzut aceeași ordine morală în istoria simbolică a lui David, cu chivotul pe muntele Sionului și apoi în aria lui Aravna iebusitul.

Apoi, în capitolul 12, totul este purificat. Este deschis unizvor pentru casa lui David, al cărei păcat ruinașe poporul, fără ca aceasta să abroge drepturile lui Dumnezeu sau să slăbească harul Lui. Izvorul este și pentru cei din Ierusalim, mai mult decât complici la păcatele împăraților lor. Aici este o curățire practică cu apă. Credința în Acela care a fost străpuns era deja prezentă. Idolii și profeții falși, principalele surse ale nenorocirilor iudeilor, vor fi complet înlăturați. Va fi în așa fel încât nici chiar părinții unui vinovat nu vor putea suferi urâciunea acelor falsități. Hristos este regula și mijlocul pentru a judeca tot și caracterul moral al oricărui lucru este dat de relațiile cu El ale celor mântuiți. Aceasta face loc la o desfășurare istorică a ceea ce I s-a întâmplat, cum a fost El străpuns, și sunt detaliate consecințele acestui fapt pentru Ierusalim, Israel și întreaga lume.

Citiți versetul 5: “Nu sunt profet, sunt lucrător al pământului, pentru că un om (Adam) m-a cumpărat din tinerețea mea”. Cu alte cuvinte, Hristos ia poziția smerită a unuia care slujește ca rob în urma păcatului care l-a adus pe om în acea stare. Versetul 6 ne îndreaptă privirile spre ceea ce I s-a întâmplat în mijlocul iudeilor, unde a fost rănit și tratat ca un răufăcător. Apoi ne este descoperit adevăratul caracter al suferințelor Sale. În versetul 7 vedem sabia lui Yahve ridicându-se împotriva omului care este tovarășul Lui și egalul Lui. Acest verset nu cere mai multe explicații. Este emoționant să vedem cum, când Hristos este privit în umilința Lui ca om, El este tratat de Duhul ca egal cu Yahve în drepturi; iar Psalmul 45, atunci când El este pe tronul Lui de glorie, El este numit Dumnezeu, iar ai săi sunt recunoscuți ca tovarăși ai Lui în glorie, având parte de poziția Lui (Psalmul 45:7).

Rezultatul acestei respingeri a lui Hristos, centrul istoriei eternității și al relațiilor omului cu Dumnezeu și revelație a acestor două (pentru că faptul este privit în raport cu istoria lui Israel), adică risipirea oilor strânse în jurul adevăratului Păstor. Totuși Dumnezeu întinde mâna Sa către cei mici. Apoi vedem consecințele pentru Iuda, la reînnoirea firului istoriei lor în zilele din urmă, când două treimi din țară vor fi nimicite (comparați, pt Israel, cu Ezechiel 20:34-38), iar a treia parte, care va rămâne, va trece prin foc, va chema numele lui Yahve și va primi răspuns.

Yahve va desființa numele de “Lo-Ami” - “nu-i poporul meu” -, spunând: “acesta este poporul Meu”, iar ei vor zice: “Yahve este Dumnezeul meu”. Acesta este rezultatul definitiv al căilor Lui pentru poporul său, în special față de Iuda, despre care spusese “Lo-Ami”, și a cărui rămășiță o recunoaște ca fiind poporul său.

Capitolul 14 anunță ultimele evenimente care vor duce la acest rezultat, după cum capitolul 13 dat detalii în mod special cu privire la Hristos. Astfel, sunt reluate în detaliu cele două subiecte ale capitolului 12.

Putem remarca faptul că aici este realizat efectul ruperii toiagului care unea pe Iuda cu Israel. Profetul se ocupă aici doar de Iuda, de poporul care a fost în țară și s-a făcut vinovat de respingerea lui Mesia, care, în zilele din urmă, va avea de suferit consecințele, ei fiind, în marea lor masă, asociați cu Antihristul. După cum am mai spus, Ierusalimul este centrul profeției. Nici un profet nu putea muri altundeva decât în perimetrul Ierusalimului. Ce lucru groaznic să fii aparent aproape de Dumnezeu, dar în lăuntru să fii departe de El și inima să se îmbrace cu numele lui Dumnezeu ca și cu o haină cu care să se mândrească, ca și cu un scut, ca nu cumva să fie atinsă de săgețile conștiinței.

În pofida orgoliului lui și al alianței cu răul, Ierusalimul va cădea în zilele din urmă. Studiind profeții am văzut că cetatea va cădea, apoi va fi din nou asediată și Yahve va interveni pentru a-i distruge pe cei care o vor asedia. Ceea ce este anunțat aici în mod clar este faptul că națiunile sunt strânse de Yahve, că cetatea va fi jefuită și jumătate din popor va fi dus în captivitate. Apoi, Yahve, după cum s-a spus în capitolul 12, va ieși împotriva acestor națiuni (comparați cu Isaia 66 și Mica 4). El va veni în persoana lui Hristos pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la cer. Muntele se va despica și se va forma o vale mare, înspăimântând pe cei care vor fi acolo. Yahve se identifica, dacă putem spune așa, cu Isus cel smerit și blând odinioară, când era pe pământ, astfel încât să fie clar recunoscută identitatea Mântuitorului și a lui Yahve. Nu este mai puțin adevărat că El vine în toată gloria Lui, din cer, așa cum au vestit profeții începând cu Enoh. Sfinții cerești îl vor însoți în manifestarea Lui publică înaintea ochilor uimiți ai întregii lumi. Ce glorie minunată vor avea ai săi, împreună cu care El se va arăta înaintea tuturor celor răi! Aici este vorba despre venirea publică a lui Yahve pe pământ, judecător drept care luptă împotriva a tot ce este răzvrătit contra Lui.

Nu văd că acest fapt ar urma cronologic după lucrurile prezentate înainte. Cuprinsul capitolului se împarte în mijlocul versetului 5: “și Yahve, Dumnezeul meu, va veni”****, ceea ce constituie începutul unui nou subiect, introducând un fapt deosebit, cu consecințe asupra întregului pământ, care caracterizează existența lui viitoare. Prezența lui Yahve pe Muntele Măslinilor reînnoiește, ca să spunem așa, relațiile Lui vizibile cu Iuda. Această parte se încheie cu cuvintele “Ozia, împăratul lui Iuda”. Ceea ce urmează este strâns legat de întoarcerea lui Hristos în mijlocul iudeilor, chiar în locul de unde a părăsit acest pământ, dar privește aspectele mai înalte și tratează subiectul relațiilor lui Yahve cu

întregul pământ, el venind din cer împreună cu sfinții. Aceasta este altă parte importantă a acestui subiect.

Cred că sensul general al pasajului destul de dificil care urmează a fost destul de bine prezentat de traducerea lui Martin*, fiind remarcat că textul ebraic este obscur. Nu va fi o zi în care lumina să fie amestecată cu întunericul, ci o zi care este rânduită de Yahve, al cărei caracter este dat de intervenția puterii prezentate și care nu va fi caracterizată de succesiunea obișnuită de zi și noapte. În momentul în care s-ar aștepta o noapte completă, va fi lumină; ape vii vor izvorâ de la Ierusalim spre răsărit și spre apus, în Marea Moartă și în Marea cea Mare. Căldura verii nu va seca acel izvor.

Yahve va fi Dumnezeu pe tot pământul, va fi un singur Yahve și numele Lui va fi unul. Va fi o religie unică și universală, dominația lui Yahve cel unic, Dumnezeul evreilor, pe tot pământul. Țara va fi populată peste tot împrejurul Ierusalimului și Ierusalimul va fi înălțat și vor locui în el în siguranță. Cetatea aleasă de Yahve nu va mai fi distrusă. O plagă nimicitoare va veni peste toți cei care au atacat Ierusalimul. Ei se vor distruge între ei, dar și Iuda va lupta împotriva lor și va lua bogățiile națiunilor care s-au suit împotriva lui. Rămășița cruțată dintre națiuni se va sui la Ierusalim la sărbătoarea intrării în odihnă a poporului lui Dumnezeu și tot Ierusalimul va fi sfânt, în întregime consacrat pentru Yahve.

clickbible.org